

Kính - Sinh T. Tr. ng

Ch. ng 42

Bí Mật C. a Minh Cung

Sng mù tiêu tan, tòa cung i n nguy nga d n d n tr nên rõ r t trong màn h i n c l n l trên sông. Hoa l , nh ng l i mang trên mình b u không khí suy tàn.

ó là c m giác trong tích t c c a Nhan m.

Li u Duy D ng hai tay b t chéo sau l ng ng u thuy n, rút t trong tay áo ra m t chu i l u ly b y màu t a ánh hào quang r c r lóa m t. Trên D Vong Xuyên h i n c m t mù, t nhiên v t d y m t v ng sáng chói lòa. M t t gió m s t qua, màn h i n c gi ng trên song trong ch p m t ã tan h t, sóng n c trên D Vong Xuyên ph n chi u ánh sáng l m m, non xanh u n l n phía xa nh rõ nét mà h i n lên càng thêm ph n tráng l .

H n dùng s c bóp ch t, l u ly b y màu v v n, nh ng m nh l u ly v n nát d n d n hóa thành m t bóng ng i m nh t. Bóng ng i kia n i trên m t n c, di n m o l m , d ng nh có th th y c thiên s n v n th y gi a hai u mày. Dung m o th này, k th c nhìn qua m t l n thì r t khó quên c.

ó là nguyên th n c a tà th n Huy n T ng.

Y tay áo kh ph t, gi tay hành l , dù là c ch khiêm nh ng l c ng khi n ng i ta c m th y, ng i thanh niên này b t k lúc nào c ng toát lên v cao quý khác th ng.

Nhan m lòng ngh , v Huy n T ng i n h này n m ó thi n chi n kiêu d ng ch ng nào, th t ra ó c ng ch là m t m t c a y mà thôi. Y s d t tay phá h y ma c nh c ng là vì không mu n b t c nhân y lên v trí ng m i ch u sào c a cu c giao tranh. N u nh t quy t ph i x y ra tình c nh hai bên u ch u t n th t, có l v n là t mình lui tr c m t b c thì h n. Dù sao thì Li u Duy D ng c ng là huynh , là ng i thân c a y, y dù tàn c h n n a, c ng không làm ra lo i vi c sát h i máu m c a mình.

Huy n T ng ng trên m t n c, d i chân song n c ph ng l ng, ch có t ng vòng g n sóng l n t n thành qu ng. Y nhìn Li u Duy D ng, ch m rãi chìa tay sang, ng tay áo tr t xu ng, l v t th ng sâu ho m trên c tay. Lúc trong Ma T ng, Nhan m ã t ng n m m th y y r ch c tay mình, m i m t gi t máu u hóa thành m t con huy t iêu.

Li u Duy D ng c ng chìa tay sang, b t m t cái th t m nh vào tay y.

Huyền Thiên ngắm mặt trời, vẫn là nét cười không cười không nói, rồi xoay người đi về phía xa, dần dần biến mất. Nhìn từ trên trời xuống và từ dưới đất lên.

Thân thiên nhiên trông chừng, xem ra là đã tông phỉ bợ kéo dài tận xương lòng D. Vong Xuyên của tòa Minh Cung.

Bên người trên thiên bệ xuống, giẫm chân lên bậc đá trong nháy mắt.

Dãy bậc đá này có một tầng nguyên thủy, bước bóng loáng, lập tức hiện ra hình thù của bóng người.

Nhan vẫn còn nhớ phải kéo thiên vào mặt trời thích hợp. Nếu này nàng không phải là nữ nhân, vì vậy họ sẽ rõ ràng nếu không có thiên, bản thân s. ph. i. l. i. n. c. i. tìm. Qu. Tr. n. r. i. l. i. tr. v. phạm. gi. i., đây là vì c. t. h. l. n. g. kh. n. kh. b. i. t. ch. n. g. nào.

Cả nhóm người bước đi theo dãy bậc thang lên trên. Cảnh của lần bước xuống chầm chậm hoa văn óng ánh, xung quanh không chút hình ảnh, dường như muốn tùy tiện vì một giây phút.

Nhan ngắm người, ngắm nhìn tòa cung điện hùng vĩ xa hoa này, trong lòng tưởng tượng sinh mệnh loài chim giác sừng kính.

Minh Cung là nơi các vị tiên thiên thiên hạ, mặt trời ngõ ngách bên trong mang vẻ tích cực. Thiên hạ xa xa từ lâu trước, từ thời xưa, từ trước và từ thời chiến đấu liên tiếp nhau, trong họ mang ó. ã. xu. t. h. i. n. v. thiên. u. tiên, ông cũng xưng danh là họ mang thiên Bàn C. Sau khi trời đất khai thông, Bàn C. ã. cùng trời hòa làm một thể, nguyên thiên văn đi t. T. i. p. sau. ông, lập tức xuất hiện các sáng thiên N. Oa, Thiên Ngô, T. t. ph. ng, C. B., Th. H. i., Chúc. Âm. Các vị thiên thu s. khai này cũng như Bàn C., trong dòng thiên gian chi tiết đã hóa thành mặt trăng của núi non sông ngòi.

Cho đến ngày nay, không ai biết chính xác sáng tạo từ đâu và từ đâu, cũng không ai rõ nó tiên lập của họ từ đâu thâm sâu như thế nào.

Chắc hẳn mặt trời của hoa văn này, như bí mật đó sẽ có vẻn màn. Khi nàng còn tu hành trên Thiên đình đã từng nghe vài vị tiên quân tu vi thâm hậu trên Cung Trùng Thiên báo, bí mật bên trong Minh Cung, nếu chạm tay vào, sẽ vĩnh viễn không thể vỡ. Nếu có thiên thiên N. Oa đã kh. c. phong. n. bên. ngoài. Minh. Cung, chắc hẳn có tiên quân tiên t. m. c. a. Minh. Cung thì sẽ tiên nguyên tan nát, vì vậy không thể siêu sinh.

Phong này hoàn toàn không phải không cách hóa giải, chỉ là không ai có gan tuyên bố bản thân đã vượt qua tiên lập của thiên hạ thiên N. Oa.

Liêu Duy Dũng hạ giọng, từ từ nói lên mặt trời như c. b. i. ã. b. s. t. m. t. ph. n. góc, từ từ nói: “đây là của K. ô. Tinh. Quân”. H. n.

c m mi ng ng c nhìn m t lúc, l i ti p: “Minh Cung bi t c m nh n n i có b u không khí suy ho i n ng n ch n xu t hi n. N m ó, sau tiên ma i chi n, Huy n T ng h y di t ma c nh, Minh Cung ã xu t hi n t i y”.

“Ta cùng K ô Tinh Quân ã ng ây. Trên c a l n có kh c phong n c a th ng th n N Oa, phàm là ai mang tiên khí trên ng i u không cách nào m c. Ta b y gi hoàn toàn không tin. Ta làm tiên quân trên Thiên ình su t ngàn n m, ch ng qu n l ngh a o ngh c a l c gi i, không h c m th y tiên l c c a các v tiên th n kia n m ngoài t m v i c a mình.” Li u Duy D ng kh buông t i ng th dài, “Ta khi y, ã tu vi c a chính mình choáng h t tâm trí, c ng b n thân có b n l nh khiêu chi n các v th ng c tiên th n, trên th c t ta v n ch là ch ng i áy gi ng”.

Nhan m nghe t i lòng ng p th ng au, Li u Duy D ng n m ó còn là Thiên C c T H Chiêu Thánh Quân, có th nói là ng i có b n l nh tu vi cao nh t Thiên ình, n c v s ph vô cùng l i h i kia c a nàng còn t nh n không b ng. H n t m c ó mà còn là ch ng i áy gi ng, v y nàng có ph i s m ã nên t k t li u cho r i?

“Ta th hóa gi i phong n c a Minh Cung, nh ng l i khu y ng các vong linh bên trong, tình c nh khi y dù là hi n gi ngh l i c ng...”, h n c p m t xu ng, u gi ng k ti p, “Sau ó ta thân lãnh tr ng th ng, ngã t trên b c tam c p c a Minh Cung xu ng, ch có th bám víu vào b c á cu i cùng. B y gi v a lúc Minh Cung ang t ma c nh trôi v D Vong Xuyên, n u buông tay r t có th ta s b Minh Cung è b p d i áy. B n thân Minh Cung v n a thích b u không khí suy ho i di t vong, khi y trên ng i ta l i có ph n tiên khí ang suy ho i”. H n nói n ây thì b ng ng ng b t.

Nhan m nhìn m nh ng c b i trên tay h n, trong u ch t hi n lên m t ôi m t v i c p uôi h i ch ch lên, ng i này t ng nói v i nàng, r ng trên th gian này, b ng h u ch c gì ã có th cùng nhau h ng phúc, còn k thù c ng ch c gì s không có ngày tr thành bè b n. Nàng v n luôn nh nh in, bao g m c ánh m t lúc nói chuy n c a ng i này, l nh l o n khi n lòng ng i kinh s .

Nhan m b t ch t gi t b n: “Thì ra công t là b ng i ta y xu ng, n u không sao l i r i vào D Vong Xuyên m t s ch ký c?” Li u Duy D ng xoay u dùng ánh m t ph ng l ng nhìn nàng. “Ng i ã y công t xu ng d i, là K ô Tinh Quân.” Nàng h i t ng l i ngàn n m d ng chân ch n U Minh a ph tr c ây c a mình, cu i cùng ã ngh thông su t h t th y nh ng th l n v n trong u.

Li u Duy D ng ném m nh ng c b i trên tay sang cho nàng, th p gi ng b o: “Xem ra cô c ng ã g p K ô Tinh Quân”.

Nhan m ch p l y ng c b i, ch c m th y mi ng ng c này ch m tay l nh ng t, bên trên ã không còn sót l i chút h i m nào: “Ta v n c t ng, y ch là m t phàm nhân tên Tri u Hoàn Khâm”.

“Triệu Hoàn Khâm là tên gì dùng phạm gì của Kinh Quốc.”

Nhan mỉm nhìn xuống Đổng Xuyên mặt mũi hì hì cười, quàng miệng ngúc ngoác trên tay xuống, chầm chầm buông tiếng thối dài.

Chợt Liễu Duy Đổng lên tiếng: “Nhưng vì cái này vẫn không cần hỏi, mà nói, chỉ là nay đã kéo theo mình vào, vì thế ta phải nói rõ ràng. Giờ này đã đến lúc tốt, ta muốn tiến vào Minh Cung, mình hãy thông qua qua môn trước phạm gì, nên này âm khí nặng nề, nán lại lâu không hay lắm”.

“Cái gì?” Nhan mỉm hỏi, “Nhưng mà lần trước công tử...”

Liều Duy Đổng khều cười: “Bên trong có rất nhiều thứ ta chưa biết, mà lần trước mình, nếu vì nó mà mất tính mạng, hoặc gì phải truy tìm lại thì quá khốn nạn, thì công tử đừng nghĩ. Huống nữa, ta hiện giờ đã không còn tiên khí, không thu được phạm gì nào trong lòng, vậy vẫn có thể vào trong”.

Hóa ra, vẫn là đã đến lúc phải chia tay.

Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn.

Huống nữa Liễu Duy Đổng vì vì việc mình đang làm, bấy lâu nay vẫn luôn rặt mặt nhợt nhạt, hoàn toàn không có khe hở cho người khác chen vào. Xem ra chính vì lý do này mà Đổng Châu và Đổng Mịch đều chú ý đến chuyện nói gì, chỉ vì cái lên vai họ, bấy nhiêu xem như cáo biệt.

Nhan mỉm cười nói những gì, nghe rồi là Liễu Duy Đổng mỉm cười: “Nhan mỉm, hiện giờ nghe rồi, bạn không thể thu nạp người vào môn, quàng là mặt việc đáng tiếc”.

Câu nói này, hẳn là đang khen người nàng nhỉ?

Nhan mỉm cười đáp: “Nếu đúng thật là thế, có vậy tôn trọng tuấn anh tuấn lệ có thành tựu công nghiệp này, ta nghĩ rằng lâu ngày sinh tình, nên lúc có công tử phải cùng ta nhập vai vào mặt vui tình cảm... Á, Đổng Châu, người làm gì ảnh hưởng ta?”.

Đổng Châu mặt không biểu cảm rút tay vung: “Người cho rằng, mặt vui tiên quân tuấn anh tuấn lệ có thanh tú liêu có cùng người làm mỹ chuyện như thế này không?”.

Y con thuy nhiên xuống Đổng Xuyên, người người còn có thể trông thấy Liễu Duy Đổng vung tay lên cánh cửa lần bước người chầm hoa kia. Tiếng chút mặt, cánh cửa tắt mờ, bên trong tiếng ồn ào, sâu hun hút không thấy gì nữa.

Liều Duy Đổng bước vào trong, cánh cửa lần bước Minh Cung sau lưng họ khép lại trong mặt âm thanh cốt kết, tòa cung điện bao trùm mặt mũi không khí suy vong như người nguy nga, lặng lẽ dần dần biến mất trong màn hình.

Trên D Vong Xuyên xu t hi n m t xoáy n c en ngòm, con thuy n nh không tr v ng tròn tránh l c l , “ùm” cái l t nhào xu ng n c.

Nhan m vùng v y trong n c, r i t c kh c ph n ng, hét to v phía D M c: “Xoáy n c ó chính là qu môn d n v phạm gi i, mau k t tr n”. ng tác c a D M c còn nhanh h n, lúc v a b cu n vào mi ng xoáy thì ã bày ra m t màng k t gi i, bao b c c ba ng i h vào trong.

Sau xoáy n c kia là m t th ch o kéo dài t i en không chút ánh sáng. L n trong dòng n c en sì nh p nháp không ng ng cu n cu n p t i ng c chi u còn n i l u ph u các lo i chi ng i t r i. Hai bên th ch o, không ng t có ti ng rú gào the the c a qu d , ch c ch c l i cháy ph ng lên m t nhúm l a ma tr i xanh lét.

Nhan m ngh th l y h i, r i v i lên ti ng: “Tuy t i ng có ng vào hai bên th ch o, ó u là b n ác qu chu n ra t l c o luân h i, x i tái ng i không nh x ng ó”.

ng Châu li c nàng: “C ng gi i cho ng i tìm ra c m t con ng nh v y”.

Nhan m n i câu: “Ng i v y là ý gì h ? Có ng i là may ph c r i, còn ó mà kén cá ch n canh, tuy n m kén n c!”.

D M c kéo cánh tay ang ôm c ng ng c mình c a nàng ra, ch m rãi nói: “Ta s không d b k t gi i âu, ng i có th buông tay r i”.

“Không ph i, tr c m t có m t o n ng...” K t gi i b t thình l i l c l m nh, Nhan m suýt chút c n ph p vào l i, ngay l p t c ôm càng ch t h n. Nàng qu nhiên không nh l m, o n ng tr c m t quanh co khúc khu u, v a h p v a d c, chính là ch này l n tr c nàng b ngã ch ng vó, m i ngày n a tháng sau còn ch a h i ph c.

D M c theo ph n x ôm ch t l y nàng, tr c m t m i lúc m t h n n, g n nh b xoay vòng n hoa m t. Th duy nh t rở ràng trong t m m t là m t i m sáng phía trên nh u, mà ngu n sáng này c ng m i lúc m t chói lòa.

Thình l i tr c m t b ng sáng, Nhan m ch c m th y thân ng i ch t h ng, “b ch” m t ti ng r t xu ng, c ng may nàng không ph i k lót d i làm m, mà là áp trên ng i ai không bi t. Nàng t t ch ng ng i d y, o m t nhìn quanh m t vòng, không kh i th phào nh nhõm. Nhìn cách bài trí xung quanh thì ây là gian phòng trong khách i m, ch n u mà t trên tr i r i xu ng gi a ph , khó mà m b o không b ng i ta xem là yêu nghi t quây l i ném á.

B ng nghe ng i bên d i c t gi ng l nh tanh: “Ng i d y c ch a? Ta th t lòng không thích b ng i khác è lên”.

Nhan m “h ” m t ti ng: “ ng Châu, gi i cho ng i còn ó tu o, n nói chuy n c ng t c t u t i v y!”.

“V y thì cúi xin tì u th ng ng i trên ng i t i h n a, lo i t th này n u ng i khác trông th y, thanh danh c a tì u th c ng s b t i h ây h y m t.”

L i v a nói c m t n a thì ã nghe th y “r m, r m” hai tì ng, c a phòng b á v ng ra, ng ngoài là d m ba th v bên mình gi t ao, m t ng i àn ông trung niên mình khoác áo g m phú th ng lo i ph thông ch n ngang phía tr c ch a ch a ngón tay, dùng gi ng nói cao the thé kêu ho ng: “Giáng Phi n ng n ng, bên trong th t s dâm lo n, n ng n ng ng c th cao quý, không th ch ng ki n lo i c nh t ng nh nhu c này âu ”.

D M c th ng th ng ng d y, gi tay ch nh l i y ph c, ng i xu ng chi c gh kê c nh bàn, ch m rãi rót m t chén trà, ánh m t l t th ng qua ám th v thái giám, áp xu ng trên mình ng i ph n áo phía sau: “Ng i n ây làm gì?”.

c ch ng là do ng khí c a h n quá không khách sáo, toán th v kia ngay t c kh c tu t ao kh i v , thái giám kia gi m chân hét lên the thé: “Láo x c! Ng i chán s ng r i , dám vô l v i Giáng Phi n ng n ng? Ng i âu, l p t c trói lồi ra ngoài!”.

Giáng Phi gót sen kh o, ch m rãi b c t i c a phòng, m m c i lên tì ng: “Ta nghe Tuyên Ly k các ng i ã n Nam ô, nh ra có chuy n mu n nói v i ng i nên m i sang ây m t chuy n”. Giáng Phi ngo nh u nhìn ám tùy tùng sau l ng, nh nhàng c t gi ng: “Các ng i lui ra c i, ta có vi c mu n nói riêng v i h ”.

Nhan m t c kh c d ng tai ch m chú l ng nghe, v Giáng Phi này là ng i Du yêu nh t, n m ó d nhữn trong tay D M c ã r i vào tay bà ta, n i tình n y sinh không ít ân oán tình thù, các i u r i ren bên trong xem ra c ng h t s c c s c.

Ch t D M c ch m ch m ngoài u sang, th p gi ng b o: “Nhan m, ng huynh, ta c ng có vài l i mu n nói riêng v i v n ng n này”.

C m giác th t v ng c a Nhan m ph i g i là không l i t xi t nh ng s n ch ã lên tì ng, nằng c ng không th không nghe, ch còn n c l mà l m i ra ngoài khép c a l i.